

34
6

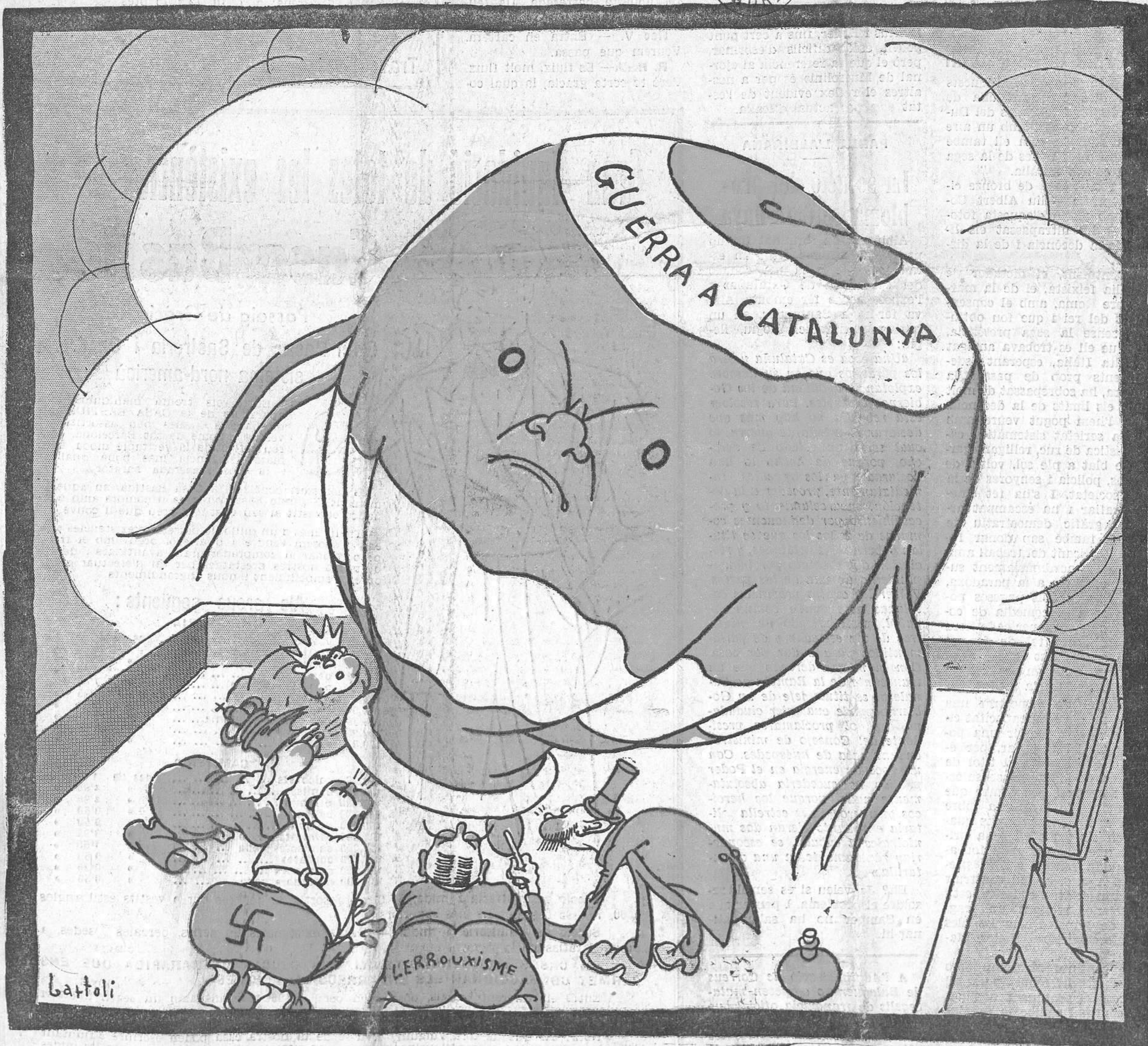
LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3392

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 27 de juliol del 1934

Battoli

—Res. Que és inútil que ens cansem. Per molt que bufem això no s'engega.

—Es cert, mossèn Geroni, que a la vostra majordona li han collocat el noi?

—Sí, mossèn Roc, sí. En aquest món, per a fer forrola s'ha de tenir molt pit i bons costats.

TRAGEDIA GROTESCA

El jornal de Mussolini

La premsa gràfica d'aquests últims dies publicava una de les múltiples fotografies del Duce demostrant-nos, amb un aire únic d'exemple, com ell també col·labora a les feines de la sega en els camps d'Itàlia.

«La vostra cara de bronze cinematogràfic —diu Albert Corinti, amb motiu d'aquesta fotografia— ha ultrapassat els límits de la decència i de la discreció».

Evidentment, el dictador de l'Itàlia feixista, el de la marxa sobre Roma, amb el consentiment del rei i que fou obtinguda sense la seva presència, puix que ell es trobava amagat en l'alta Itàlia, esperant esdeveniments prop de passar la frontera, ha sobrepassat de molt temps els límits de la decència.

Ara l'hem pogut veure amb aquella serietat sistemàtica característica de ruc, relligant garbes de blat a ple sol, voltat de pagesos, policia i senyores de la bona societat. I s'ha fet cinematografiar i ha escampat arreu el gràfic demostratiu de com ell també sap donar l'exemple edificant del treball amb un aire extraordinàriament sufcinet, arribant a la paradoxa, per a escarni dels pagesos pobres, fins a la comèdia de cobrar tres pessetes per cada hora de treball, per tal de fer-nos creure que aquest és el jornal del camp, quan en realitat no arriba tan sols a la meitat.

Mussolini ha demostrat una regada més la seva capacitat cínica per tal d'obtenir una popularitat. Cal recordar, per exemple, que ostenta el títol de voluntari de la guerra, sense ésser-ho; cal recordar també que amb motiu de la marxa sobre Roma es féu pintar grans quadres en els quals ell és a primer terme, quan aquesta fou aconseguida sense la seva presència. A més, es féu construir una gran estàtua equestre, estil Vespasiano, recitant un fragment de Napoleó sota les ales protectores del rei Víctor Manuel.

Que continuï Mussolini amb tots aquests divertiments per tal d'obtenir el sentiment popular. Que continuï també la premsa reaccionària mostrant-nos gràfics d'aquests divertiments, puix que, a través d'aquestes propa-gandes pròpies d'una «vedette», nosaltres descobrim la posició de la primera dictadura feixista.

Les converses entre Mussolini, Dollfus i Hitler, fins a cert punt poden ésser difícils d'esbrinar, però el que fa referència al «jornal de Mussolini» és per a nosaltres el reflex evident de l'estat de coses actual d'Itàlia.

PARLA L'ALBIANA

La solució del problema de Catalunya

Albiñana ha formulat tot un programa. L'home —tot un estadista!— té a la mà solució del «problema de Catalunya» i l'exposa sense fer embuts. Així va fer-ho a Santander, en un míting monàrquic. Llegiu, llegiu:

«Una cosa es Catalunya y otra los parásitos que en su nombre explotan la debilidad de los Gobiernos centrales. Para resolver esta rebeldía no hay más que declarar el estado de guerra, lo cual sería un estado de derecho, porque de hecho lo han declarado ya los rebeldes. Inmediatamente, proceder a la detención, encarcelamiento y procesamiento por delinuentes comunes de todos los que se titulan gobernantes catalanes, y rescisión del Estatuto por incumplimiento de una de las partes. Volver las cuatro provincias catalanas al régimen común español, prescindiendo de ministros de vía estrecha y de parlamentillos para andar por casa. Con el mismo derecho que un transeúnte de la Rambla de Canaletas se titula jefe de un Gobierno puede cualquier ciudadano español proclamarse presidente del Consejo de ministros en una casa de huéspedes. Con un poco de energía en el Poder público no sucedería absolutamente nada, porque los heroicos guerreros de la estrella olímpica en cuanto pieran dos municipales a caballo, se esconderían rápidamente en una alcantarilla.»

Eh? Ja veieu si és senzill resoldre el problema. I pensar que en Samper no ha sabut atinar-hi.

A l'Administració de Correus de Balaguer no admeten mata-segells de franquicia oficial que siguin redactats en català. En canvi els admeten a totes les altres administracions de correus del nostre territori.

Es clar que de don Clodoaldo no n'hi ha a tots els pobles.

QUI NO TE RES A FER

El Borbó treballa per als altres

El Borbó treballa, a Austria, per a restaurar els Habsburg al tron d'aquell país.

El babau no pensa que seria millor de procurar restaurar-se ell. Per més que, com que veu això impossible, pensa cridar els Goicoechea, els Honorio i don Aurelio Joaniquet, perquè es dediquin, a Austria, a fer propaganda a favor del príncep Otto. I si es guanya una comissió, tot això tindrà.

CORRESPONDÈNCIA

F. J. O. — Es més dolent que les intencions d'en Cambó. Al cove.

I. G. G. — Massa llarg, i, a més, poca-solta. No hi ha res a fer. Per què no ho envieu al D.I.C.?

Otto. — Teniu tota la raó. Però no us servirà de gran cosa. En parlarem el número que ve.

Sami. — Us deveu haver quedat descansat després d'haver fet aquesta pasterada. Us felicitem.

Roc V. — Entra en cartera. Veurem què passa.

R. R. U. — Es flux, molt flux. Però té certa gràcia, la qual co-

sa fa que s'aprofiti la carcassa.

Un de Tossa. — Rebut el vostre prec. Us complaurem.

E. J. F. — Ens no naurieu d'explicar un xic millor. No ho acabem d'entendre i ens sabia greu equivocar-los.

H. Mi. — No us sembla inoportú, en aquests moments? A nosaltres, sí.

DE CASTELLO

Tant de bo ho encertin

Copiem d'«Esquerra», de Castelló de la Plana:

«El insulto hecho por el poder central al pueblo catalán, todo; sin distinción de matices —a excepción de la Lliga «vieja y prostituta» como la calificaba el Sr. Lerroux en sus republicanos (?) tiempos— ha pro-

Hotel Meublé Verdura

BARBARA. 27 TEL 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona. 5 (Davant Ramoles) tel 13693
Gran comoditat, ascensor, ventiladors electrics, telefont privat, banys, habitacions a 1 i 5 pts. Servet permanent
Formidable instal·lació musical a totes les cambres

ducido en toda España una reacción Republicana auténtica que promete resultados magníficos para dentro de breve plazo. Així signa!

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telefont privat, gran higiene i delicadesa. Es el més ideal de Barcelona

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. DE LA FRANÇA, 20

Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

Gran liquidació de totes les existències de la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment es l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA			
	des de		ptes.
100.000 vestits	...	des de	15
100.000 vestits llana	...	»	25
100.000 vestits estam	...	»	50
100.000 pantalons	...	»	4 ⁹⁵
100.000 pantalons patén	...	»	7 ⁹⁵
100.000 pantalons llana	...	»	11 ⁹⁵
100.000 impermeables	...	»	10
100.000 impermeables ploma	...	»	15
100.000 trinxeres	...	»	10
100.000 txecs	...	»	15
CAMISERIA			
	des de		1 ⁹⁵ ptes.
100.000 calcotets	...	»	4 ⁹⁵
100.000 camises	...	»	4 ⁹⁵
100.000 pijames	...	»	0 ⁵⁰
100.000 colls	...	»	0 ⁵⁰
100.000 mitjons	...	»	0 ⁹⁵
100.000 camisetes cotó	...	»	1 ⁵⁰
100.000 camisetes seda	...	»	1 ⁵⁰
100.000 corbates	...	»	0 ²⁵
100.000 mocadors	...	»	0 ²⁵
100.000 mocadors seda	...	»	0 ²⁵

Secció de Sastreria a mida: — Gran assortit de gèneres per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els més superiors.

Secció de Camiseria a mida: — Grans existències en séfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCió ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 cèntims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0²⁵ ptes. en segells i rebren figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

MENJADORS DE CARITAT

Com practiquen la caritat els catòlics.-Un plat de cigrons a canvi d'anar a missa, comunions, parenostres i avemaries

CRISI: MISERIA, FAM

La crisi perquè travessa el món es reflecteix en diversos aspectes de la vida ciutadana.

Es trist, molt trist, de veure com homes, joves encara, mancats del més precís per a subsistir, es llenquen al carrer a de-

Al carrer de Calàbria hi ha menjadors de caritat, uns menjadors en els quals hom dona als desvalguts un plat de cigrons, un plat de cigrons amb el qual no fan més que enganyar la fam dels que hi acuden.

ELS QUE NO SON AMB NOSALTRES...

-El diumenge s'ha d'anar a missa -comença dient-nos aquell home pobre- i fer veure que hom hi és a gust i que hom combrega en les mateixes idees.

-Sí, ens donen un cartronet amb el qual, després, si els sembla bé, ens faciliten un «valey» per a set menjars, o sia un cada dia.

-Un plat de cigrons i patates amb força suc, i alguna vegada s'hi arplega alguna «tallarinya» de xoriço, molt menuda, gairebé microscòpica, o de carnalada.

-I a canvi d'això, què us exigeixen?

-A més de la missa del diumenge, que és allà on faciliten el val per a la setmana, abans d'asseure's a taula ens fan resar un «parenostre» i una «avemaria», i després del menjar, altres oracions en acció de gràcies per tal que se'ns posin bé els aliments.

-I a més d'aquestes obligacions, no els heu de donar compte de res?

-Sí, ens fan com una mena de filiació en la qual consta on vivim, d'on som, la professió, etcètera.

-I són exigents a fer-vos anar a missa?

-Ja ho crec. Com que ens han dit i ens diuen molt sovint: «Els que no siguin dels nostres no tenen res a fer aquí. Ací s'ha d'ésser catòlic, altrament...»

-Això és gairebé una amenaça, eh?

-Sense el gairebé. Però, què hi voleu fer?; hom ho fa ben per força.

-I qui us serveix? Unes senyorettes que vesteixen molt elegants. Jo he sentit a dir que feien això com a penitència.

-Penitència, de què? -Aneu a saber. També tindran els seus pecadets. I per cert que no és pas entre la gent de diners on menys es peca. Hom explica cada cosa...

-Són amables? -Tenen aquella amabilitat de

manar una almoïna invocant el nom de Déu; és trist de veure com altres homes nodreixen els rengles dels «fora de la llei», com augmenta el crim, el robari, l'atrancament, productes de la misèria, de la fam.

Es trist, doblement trist, veure com uns infants, quan tot els hauria de somriure, quan tot hauria d'ésser goig per a ells, aprenen la primera lliçó de la vida al carrer, com a captaires, invocant la pietat dels vianants, dormint a terra.

Es trist encara pensar que els mateixos que portaren aquestes conseqüències que ara estem pagant, pensin tornar-hi, s'estiguin preparant per a una nova guerra, intentin, per tal de salvar-se ells -que tampoc no ho aconseguirien- fer més gran la fam, la misèria, el dolor...

PERO TAMBE ES BEN TRIST...

-Però també és ben trist - ens deia un home pobre, que també ha de recórrer a la caritat- que a canvi d'un plat de cigrons mal farcits hàgiu de fer allò que va contra les vostres idees, contra els vostres sentiments més íntims, per tal de no caure un dia inanimat a terra i no aixecar-te'n més.

MENJADORS DE CARITAT

Jesús, segons la llegenda, no demana mai compensacions de caire material ni moral per a practicar el bé. Jesús predicava la bondat entre tots els homes de la terra, predicava aquella solidaritat en el dolor, perquè aquest fos menor, i no demanava res a canvi. I el crucificaren...

Els catòlics, els catòlics que es troben en bona posició, i que volen fer creure que segueixen aquelles doctrines del redemptor, no són pas així. Quan fan caritat, la fan perquè temen el càstig del seu infern. La pràctica de la bondat, per ella sola, no els diu res, i això fa que llurs obres perdin tot l'aspecte de caritat que haurien de tenir.

creure's superiors als altres i el seu to fa més aviat mal.

-I com s'anomena, aquesta associació?

-«L'Obra Apostòlica de la Sagrada Família».

-Vaja uns apòstols.

-Creieu-me que hom hi va ben a la força, per necessitat, per a no morir de fam, que ha d'ésser la mort més tràgica.

Així ha acabat el nostre informador la conversa. Un pobre home, de bona família, al qual la fortuna no somrigué pas i hagué d'exiliar-se per tal de poder viure decentment, però la mala intenció dels altres països l'ha obligat a retornar al seu per veure si trobava una ocupació i podia viure una vida modesta, humil, aquella vida que desitja l'home que ha lluitat tota una vida sense trobar-hi una compensació, i que arriba un moment que està cansat, esgotat de lluitar, i sols vol deixar-se viure.

D'AIXÒ EN DIUEN CARITAT

I d'això en diuen caritat les dames del gran món. De donar un plat de cigrons a canvi d'una sèrie de violentacions de pensament i de consciència d'aquell individu que té la dissort d'haver-les de menester.

Però això no és caritat; aquest sentiment més preat de l'home es practica sense compensacions i sense condicions.

Tot el que no sigui això és una mixtificació i els que creuen en un més enllà són els pri-

...I, mentrestant, Alemanya i el Japó es preparen per a tornar-hi...

mers a equivocar-se en pretendre, amb obres d'aquesta mena, guanyar la glòria.

Pobre, pobre d'aquell que ha de recórrer a la caritat dels catòlics.

MARIUS VIVES

INTENCIONS

La guerra a la intel·ligència

Mussolini ha fet declaracions i ens plau recollir-les. I comentar-les amb tota la duresa, amb tota l'agressivitat que mereixen.

Mussolini és un home espectacular, un egòlatra, un megalomà. Nou ric del Poder, li plaquen, com a tots els nous rics, la magnificència, la pompa, tot el que brilla: les grans parades, els uniformes, la quincalla de les condecoracions, les coloraines. A través de tot això, Mussolini -a pesar del seu comentarista Emil Ludwig- no dona una impressió de seriositat. Més aviat fa creure en una baixa mentalitat de tenor. Tot en ell fa pensar en la mascarada, en la comèdia. Té, com D'Annunzio, una «posse» insuportable. Hi ha en ell, a més a més, un literat fracassat.

L'actuació de Mussolini sempre fa pensar en una representació teatral.

No ens negareu que allò que es passi els dies «trabajando como un obrero agrícola» té un to de farsa francament hilarant. «Posse», ganes que hom s'ocupi d'ell, infantivol desig d'«épatec le bourgeois».

Però el que és francament indignant, francament intolerable, són les seves paraules de menyspreu envers els intel·lectuals. Recorden el poble que arriba a ric, i, un cop ric, blasma dels pobres. L'intel·lectual mancat, l'escriptor fracassat que hi ha en Mussolini -ha escrit algunes obres que no tenen cap valor- blasma dels intel·lectuals. Per quina raó? Per la raó del propi fracàs.

Sense els intel·lectuals no hauria estat possible la Revolució Francesa del 1789, que donà caliu i resplendor de llibertat a tot el món, ni hauria estat possible la Revolució Russa del 1917, que ha convertit la negra Rússia tzarista en una nació civilitzada contra la qual s'ha girat tot el món burgès, mesquinament burgès.

Sense els intel·lectuals el món no avençaria i els homes viu-

riem en coves i vestiríem pells.

Aquesta actitud de Mussolini, aquesta actitud d'odi a la intel·ligència, ens sembla, però, lògica, terriblement lògica. És l'actitud pròpia, fatal, de tots els dictadors. Recordeu que a Espanya el pobre Primo de Rivera també menyspreava els intel·lectuals: els intel·lectuals que després el feren caure, perquè contra la intel·ligència res no hi valen els mausers de la guàrdia civil.

Recordeu les persecucions d'intel·lectuals a Alemanya. Toller, Heinrick i Thomas Mann, Einstein, molts d'altres, han d'emigrat. L'austriac Stefan Zweig demana la nacionalització suïssa. Mentrestant Hitler, ressuscitant temps inquisitorials en nom de la civilització -de quina civilització?- es dedica a cremar llibres. Segurament perquè encara no s'atreveix a cremar persones.

L'odi a la intel·ligència, el menyspreu a la intel·ligència, és l'actitud lògica de totes les dictadures. I és el fruit estúpid del feixisme.

LLUIS CAPDEVILA

L'home que en vole fer el món a gust seu l'ompli de sang i de runes...

Fa vint anys. El pensament, encara que no vulguem, se'ns en va cap a aquells homes que, arrancats de la seva Universitat o de la seva fàbrica o dels seus camps, s'enfonsaren en una trinxera, per tal de disparar dies i dies, sense veure ningú, sense poder estirar el seu cos, perquè la lluita no fou humana i no hi cabia un gest heròic. El món abocava cern i més carn en aquells forats dels quals només sortien boigs i ferits...

ANEM SUMANT

Un processament indegut

El detingut polític Sr. ... un Moragues, empresonat pels fets de Calella, ha adreçat al cap dels Sometents de Catalunya, comandant Pérez Sala, una lletra en la qual protesta del fet que per haver-li estat ocupada una arma que tenia com a membre de la dita institució, i en deguda regla, un senyor jutge s'ha atrevit a processar-lo sota l'acusació de tinença il·lícita d'arma, amb evident menyspreu d'aquesta secular i sempre respectada institució catalana.

No en sortirem si no treiem el geni.

I caldrà treure'l, no en dubteu!

Els automobilistes monàrquics protesten...

El que diu un "senyor marquès"

Els nostres lectors saben prou bé l'enorme ofensiva que contra la nostra Catalunya fan aquesta gent plutocrata i de sotana representants de l'antiga «Espanya Imperial». Tots ells, tota aquesta colla de gent infecta que tenen la mania de portar sang de diferent color a les seves venes, s'han ajuntat amb una idea fixa i comuna: Portar a Catalunya, fer de la nostra terra, heroica centenars de vegades, una de les províncies espanyoles que gemeguen sota el jou de la Castella inhumana i tirànica.

Aquesta gent nefasta, que estan representats a casa nostra pels traïdors d'aquest partit que encara gosa anomenar-se Lliga Catalana, aprofiten totes les ocasions i tots els motius de tirar fort contra Catalunya i contra tot el que signifiqui redreçament o millorament de la nacionalitat catalana.

Un dia és per una cosa, l'altre per una altra, i ja fa una temporada massa llarga que dura tot això. Ara li ha tocat el torn de sofrir les impertinències d'aquests gossets del brètol de Fontainebleau, a una ponència que fa un cert temps creà el Govern de Catalunya, per tal que fes un avantprojecte de Reglament de Circulació de Catalunya. Aquesta ponència ha anat fent la seva feina i ara ja està a punt d'entregar l'avantprojecte esmentat al conseller d'Economia i Agricultura.

Ha passat cert temps i de casualitat hem vist una revista, gallega de nom, però no de sentiment, titulada «A. C. G.», i en la qual un tal Diego Quiroga i Losada «marquès de Santa Maria del Villar», escriu (i hem de reconèixer que en una República de Treballadors encara hi ha gent que poden usar els títols nobiliaris, abolits, impuneament), ha publicat un violent article contra aquesta ponència i ensem amb el Govern de la nostra pàtria i dient que això és marxar de l'esfera d'acció que té la Generalitat. En aquest article ha abocat tota la bilis centralista, retrògrada i cavernària, la qual es deixa veure en el tros que copiem a continuació. Diu així:

«... Si esto llegara a ser realidad —es refereix a la confecció del Reglament de Circulació— seria imposible viajar por España en automóvil, pues, repetimos, para nosotros España es única e indivisible...»

No fem cap comentari a això. Els nostres lectors ja es faran ben bé el càrrec de la mentalitat d'aquest pobre «senyor marquès». Solament cal que diguem que si fins de la confecció d'un simple Reglament de Circulació tenen gelosia, ja cal que Catalunya es prepari, perquè al més petit descuit les hosts famolenques dels «condesitos, marquesitos» i tots els acabats en «itos» ens devorarien sense compassió, talment com si fossin uns antropòfags «civilitzats».

Els serveis d'Ordre públic a Catalunya

La Lliga vol que l'Ordre públic torni al Govern de Madrid. Un diari de la capital de la República, en canvi, per boca del seu corresposnal, pondera l'eficàcia de la policia de la Generalitat. Diu així:

«Examinant serenament la situació actual de Barcelona, no pot deixar-se d'afirmar que hem guanyat més d'un dos-cents per cent. Evitar completament la perpetració de fets punibles és poc menys que impossible. A totes les grans ciutats del món diàriament la crònica de successos dels periòdics registra robaris i atemptats.

I que hom no digui que en els temps funestos de la dictadura vivíem amb absoluta tranquil·litat. Si aleshores la Premsa no donava compte de determinats successos, és ben sabut que actuava amb tota energia la censura, que obligava els periòdics a publicar el que volia el dictador i a callar el que podia demostrar una inquietud o un malestar social.

Fins ara la Policia de Catalunya no ha caigut en cap ahús d'autoritat, i per això és respectada per tots els ciutadans que avui es veuen perfectament emparats per qui ha de vetllar per la seva seguretat personal i pels seus interessos materials.

Sense abusos de poder, sense posar els ressorts de l'autoritat al servei de cap partit polític, els serveis d'Ordre públic a Catalunya són dignes de tot elogi.

I això és una bona prova que Catalunya estava capacitada per a regir-se ella mateixa.»

«La Veü segueix fent campanya a favor del «guindilla» i del de la «secret». Efectes dels seus trenta anys de catalanisme.

—Jo tinc molta por a la revolució. El dia que esclati anirem al cel en un obrir i tancar d'ulls.

—Que Déu no ho vulgui!

El fracàs de l'ensenyament catòlic

A Covadonga ha de tenir lloc una assemblea de pares de família per tal de reconquerir l'escola. Es sense el més lleuger esperit de partidisme, senzillament, sota un punt de mira exclusivament pedagògic, que creiem una equivocació d'aquests pares de família la insistència en l'escola confessionnal.

El balanç dels seus resultats no pot ésser més desastroso, i és més remarcable aquest fracàs per tal com l'escola catòlica a la península no és una provatura, sinó un fet de centúries. Durant anys i anys, des del primer mestre i el primer deixeble l'ensenyament ha estat absolutament acaparat per l'església, ajudada per l'estat, la qual s'ha mogut lliurement sense la més petita intervenció ni competència d'altres escoles. La responsabilitat total de l'educació de generacions i generacions fins a la nostra recau únicament i exclusivament a ella. El seu fracàs enorme és en tots els camps; per no saber fer no ha sabut fer ni catòlics. Assistiu a qualsevol acte religiós i veritablement fa pena; deia, si

no recordem malament, el gran cardenal Mercier, que mai com ací havia vist els temples tan concorreguts, però que era dolorosa l'absència de l'esprit d'aquelles multituds. Ha fet aquesta mena de catòlics que no saben pagar dignament els seus sacerdots ni saben aixecar aquest cant en pedra que concebé el geni de Gaudí. Ha fet, en lloc de catòlics, supersticiosos, que creuen que uns sants treballen millor que els altres i fan novenes a san Expedito i a santa Teresita del niño Jesús i que passen abans d'emprendre, aneu a saber quina mena d'afer, la mà per la nafra del Crist de Betlem.

Poca, ben poca, ha estat la influència de l'escola catòlica en la moral dels costums. Prenguent a aquestes noies que vesteixen a totes les platges de luxe de la nostra costa aquells mallots que tan escandalitzen els amics de «El Matí» on han estat educades, i el noranta-nou per cent uns respondran que a Jesús Maria, al Sagrat Cor o a les Dames negres, i encara afegiran que són filles de Maria i que combreguen gairebé cada dia i que a casa seva posen domàs per Corpus i la diada del Cristo-rey... I no parlem dels ex-deixebles dels Jesuïtes i altres col·legis de «padres».

En l'ordre cultural, els resultats també han estat ben desgraciats. Es un fet manifest que la península és un dels pobles més incults d'Europa. Encara són possibles ací salvatges que trenquen a cops de roc artístiques creus de terme, que destrocen altars de valors incalculable per a fer foc a l'hivern, que vesteixen amb sedes i omplen els dits de joles a belles imatges romàniques, que han fet emblanquinar els murs on hi havia esplèndides pintures, que d'una taula del segle IX n'han fet una porta. Pels nostres carrers us fereix cada dia mil vegades la blasfèmia grollera. El tant per cent d'analfabets és una xifra esfereïdora.

En el camp social veiem com les lluites són ben pocesses, puix que aquesta escola catòlica que hom lloa tant, no ha sabut, en tot el llarguíssim temps de la seva actuació, fer els homes bons, justos i germans, i encara en nom d'aquesta escola, i per

a defensar-la, es predica la guerra civil i la mort.

En aquest breu balanç podem assenyalar dos èxits, si bé un d'ells, en plena decadència: la conformació del poble esperant a l'altre món la justícia, i a l'altre, encara ben viu, la caritat del ric que és una mena de fórmula Samper per a substituir la donada per Crist al jove ric que li preguntà què havia de fer per a seguir-lo; fórmula modesteta, que no compromet i que permet aconseguir la glòria del cel.

No, més val que no insisteixin aquells pares de família de Covadonga i que ens facin un petit crèdit, perquè honradament crec que ho farem millor nosaltres.

SALVADOR SOLE

Les coses del senyor Honorio

L'alcalde de Terrassa, per tal d'evitar incidents, va prohibir que es representés en aquella ciutat una obra del carrincló Honorio Maura. I aquest no ha trobat altre mitjà, per a venjar-se, que «portar als Tribunals el diari que va donar la nova».

Quins «honorios» per a la família!

Amb aquest motiu el fill pròdig d'en Maura ha fet unes declaracions que se les podia ben bé estalviar. Una d'elles és dir que «aprecia a Catalunya porque en ella ha pasado un año de su juventud, inolvidable por muchos conceptos».

Ara anem bé. D'aquest anyet en parlarem amb més calma. I que li consti a don Honorio que si a ell li resulta inoblidable, també ho resulta per a molta gent que encara se'n recorda.

Ja en parlarem!

El capità Sw nskote

El capità Swinskote arribà a casa seva un vespre de tardor —Vostè! —exclamà Jhon, el seu assistent, en obrir-li la porta.

—Sí, Jo.

—Ens creïem que havia naufragat.

—Ja hi he estat a punt, ja. El vaixell ha estat 25 mesos a presat pels gels, al Pol Nord.

—Quin ferd! I, com no escrivia...

—Impossible de fer-ho, Jhon. Com està Kitty, la meva muller?

—Bona.

—I pel poble, què diuen?

—Res. Tot segueix igual.

—Encara beu tant, el rector?

—Segueix igual...

—No s'ha casat, la Margot?

—Segueix igual...

—Ah! Ara que hi penso. Quan vaig marxar, la meva dona estava embarassada!

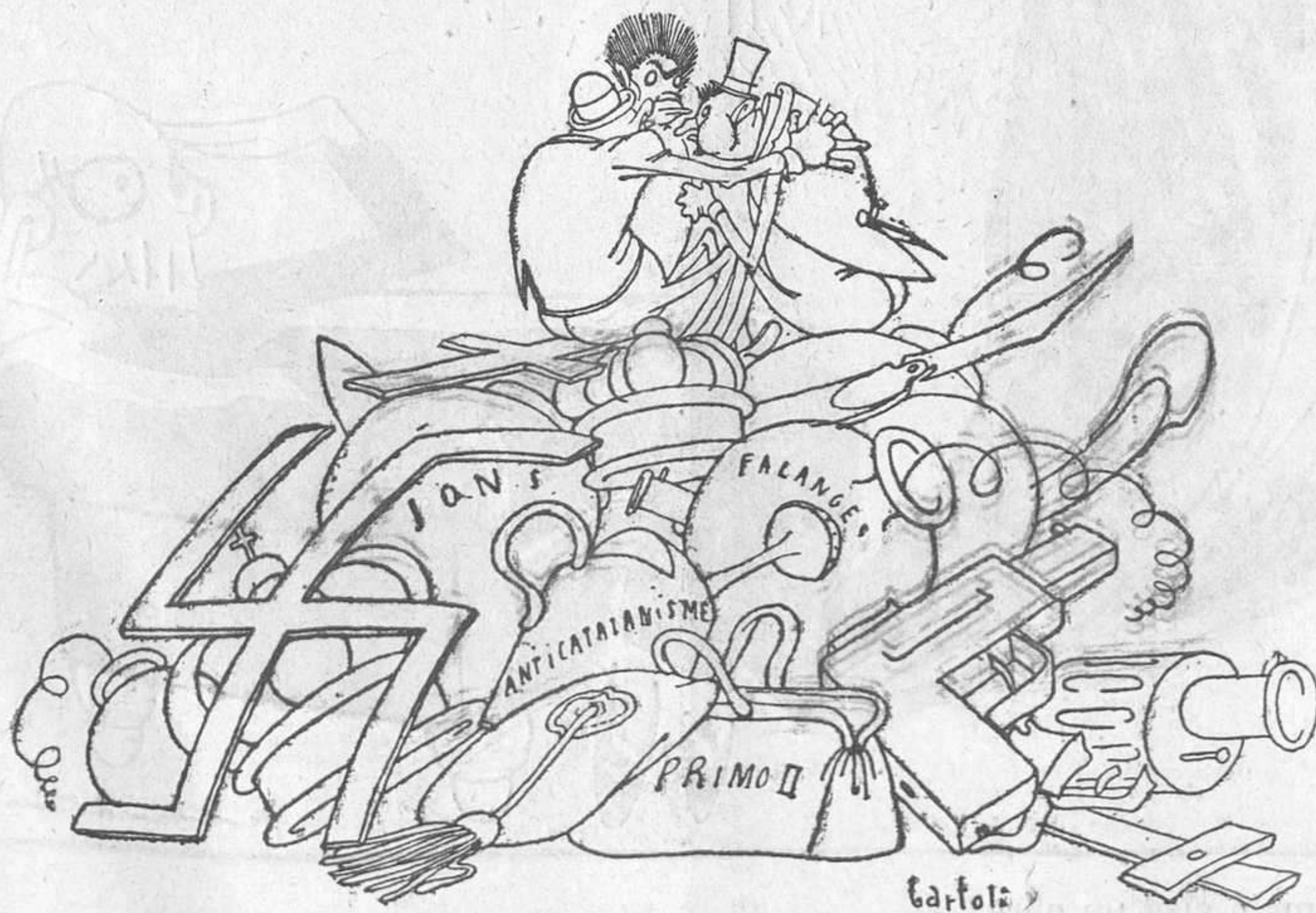
—Segueix igual...

Emili Carrere o l'anarquista ben enxufat

A «Informaciones» escriu aquell poeta madrileny que vol —vol, eh?— imitar Verlaine, que es diu Emili Carrere. Aquest poeta buròcrata ha decidit formar part de la troupe de March per tal de conservar una posició adquirida a força de fer caràrriera a l'amo. I per això, per a tenir-lo content, es dedica a escriure contra Catalunya i els catalans emprant un lèxic adequat als mitjans que l'ex-anarquista de «El Liberal» freqüenta.

El poeta Carrere supedita la seva ploma als capricis de qui paga. Fa bé. Fent versos —coplas, que li deia l'acadèmic Catalina— no farà pas carrera...

I avui això de dir penjaments de Catalunya i escriure en monàrquic es paga bé.

Les vacances de les dretes espanyoles...

REPICS

El senyor Joaniquet, aquell divertit personatge, protegit de l'Alvarez de la Campa, ha anat a Burgos a parlar malament de Catalunya i a blasmar de la seva autonomia.

Ha fet, entre els Honorio i els Goicoechea, un paper brillantíssim. Quina llàstima que no se'l quedin. Amb aquella veueta que me'n gasta, faria carrera.

Una piquiponiana:

—En tal deu ésser molt savi. La seva dona diu que fa càlculs biliars...

El senyor Entrambasaguas, del Brusi, està enjagat perquè Catalunya ha guanyat el plet amb el Govern central.

I l'home, naturalment, es dol que el triomf no hagi estat per a Madrid i l'Institut de Sant Isidre...

Ens en fem càrrec.

Hom diu que l'assassinat de Laiet quedarà en la impunitat. Descoberts els assassins, pel fet d'estar inclosos en el darrer indult, aniran al carrer, i ofendran amb la seva presència els sentiments dels bons republicans i de tots aquells que posen la justícia per damunt de les petiteses legals.

I aviat veurem alternar amb el poble els miserables assassins a sou, d'un home bo.

Quin fàstic.

El Ciero, tan il·lustrat com sempre, parlant de la mort del bandit Dillinger, diu el que segueix:

«Morgue reconocí en el cadàver heridas en, etc., etc...»

Aquest Morgue, per al Ciero, deu ésser el metge forense o cosa per l'estil...

No hi ha com estar assabentats.

Els diaris de la caverna dedicaren a l'insignificant miting anticatalà de Burgos columnes i més columnes. Els enlairats conceptes d'un Joaniquet o d'un Serrano Jover hi són recollits amb enterniment...

Felicitem el Brusi i el Ciero per aquest èxit informatiu.

El Marsillach s'atreveix a ficar-se amb un cavaller. Amb el general Batet.

Què hi farem. No es pot pas evitar que, en passar per la Rambla, un ocell ens dediqui un obsequi.

Hom dona com a cosa certa que El Socialista es farà a la nostra ciutat.

Farà bé. Aquí la justícia és una garantia de llibertat. Oi don Jovino?

Ens dol profundament el que li ha passat al rei Boris...

Ens dol perquè era l'home més adient per a fer de rei.

Era aventurer, trampós, sablista i ximple, tot d'una peça. Un rei perfecte, no ho dubteu.

Déu Nostre Senyor, perquè el primer home es casés, va haver de fer-li una xicota sense sogra.

Ei! Així ens ho ensenyen.

Diuen que si el sometent ha perdut el caràcter i que si ara només poden ésser sometentistes els de l'Esquerra.

Només farem un comentari. Totes les armes que han lliurat els sometentistes són armes velles i inservibles que són més pròpies per a anar a parar al recó dels mals endreços que no pas per a usar-les en un cas de necessitat. Altres sometentistes que no les han lliurades han allegat com a excusa que les havien regalades a amics o que les havien perdudes o que no n'havien tingudes mai.

Amb un sometent en aquestes condicions hauriem quedat galdosos si l'arribem a necessitar. Ara, que si es tractava de tenir un sometent només que per a fer bonic, tenen raó a dir que no s'havia de reorganitzar.

La Veü —sempre que parlem d'una mala acció ens hem de referir a aquest periòdic— ha emprés una baixa ofensiva, plena de falsedats i insidies, per a entrebancar l'emprèstic municipal de liquidació.

Un nou honor per a la Lliga! Honor que Barcelona li agrairà al seu dia. No ho dubti.

Hom recorda una bona paraula de Manuel Bruent quan feia d'anticlerical.

Fou en visitar Tarragona. Va veure la Catedral, el Seminari, l'Arquebisbat, les Cases dels Canonges i Beneficiats, els Convents. Al final, exclamà:

—Quina pudor de capellanas a ja Tarragona. Sembla el meu poble!

Manuel Brunet feia d'anarquista de Vic i acostumava a

...Aquests dies es compleix el 25è aniversari de la Setmana tràgica, expressió incoherent de la inquietud revolucionària d'un poble.

La Setmana tràgica serví per a palesar:

La bandarrereria d'uns governants, que no van aribar a atribuir al moviment caire separatista, per tal de llançar Espanya contra Catalunya.

L'honradesa d'un poble que, amo i senyor de la ciutat, respectà els béns privats, la Banca, els establiments de luxe, per a esbravar-se contra la clerecia, l'enemic comú.

La falsetat, el cinisme, la hipocresia i la cobardia de certs polítics que es deien revolucionaris i que a l'hora d'acreditar-ho o bé fugiren —com Lerroux— o bé tremolant —com l'Emiliano—, es convertiren en acusadors dels que donaren el pit...

I la iniquitat dels qui, un altre vegada els amos, feren justícia a la seva manera afusellant innocents, degenerats i màrtirs.

Dediquem avui un sentit record a les víctimes innocents d'aquelles jornades i a les de la repressió cruenta i injusta.

dir que, al seu poble, casa si, casa no, eren fills de capellà. Hom va observar-li que així, els veïns de casa seva, a dreta i esquerra, ho devien ésser. Ell va protestar tot seguit:

—No; a les cases veïnes meves no ho eren, fills de capellà.

Els catòlics alemanys estan que bufen per la persecució que sofreixen de part d'Hitler. I diu que els catòlics àdhuc s'ajunten

amb els extremistes per anar contra Hitler.

Què hi diuen El Debate i les nostres dretes, tan hitlerianes que es declaren?

Cap membre del Tribunal monàrquic de Garanties no ha dimisit fins ara. Cap membre dels nuclis anterepublicans no ha renunciat al càrrec després del tristíssim paper fet per aquest deplorable organisme.

—Això no és viure! Quan un núvol se'm desfà, me'n surt un altre!